

OLÁH ANDRÁS

fóbiák

alig maradtak emlékeim rólad
csak a félig lehúzott redőny
s a fényrések mintái testeden
az egyetlen közös délután
amikor lekésted a buszt
a következő járat csak
három óra múlva indult
épp hazafelé tartottam
felajánlottam
gyere fel hozzám
minden sandaság nélkül tettem
hisz nem jártunk együtt
baráti társaságban
találkoztunk egyszer
te Pink Floydot akartál
hallgatni a többiek
lehurrogtak s valami
simulós-szirupos
táncdalt tettek fel
dacosan megragadtad
a konyakosüveget
és a szádhoz emelted
akkor is én mentettelek meg
képes lettél volna meginni
az egészet... ennyi közöm
volt hozzád meg az a
sápadt nyári délután
amikor dacosan
feltépted a redőnyt
hogyan kimenekíthesd
a fényrácsok mögül
a kivérzett tévedéseket

többes szám első személy

a távolság is tanít
magadra háríthatod a begyűjtött
tévedéseket a bóknaak álcázott
igénytelenséget a hajbókoló
kiszolgáltatottságot
a zsebkendőnyi közvetlenséget

a portás cinkos pillantását
de ez már sivatagi emlék
sívó homok fedi a tegnapot
kietlen parlaggá aszott a múlt
már nincs közöd semmihez
nincs ami a tiéd megszűnt
a ragaszkodást szülő
kizárólagosság... csak hiátusok
maradtak s a már semmit sem
jelentő többes szám első személy

új lélegzet

vártalak sokáig vártalak
pedig akkor már tudtam hogy vége lesz
hogy kihűltünk kiszáradtunk
elfáradtak a szavak
s elkezdünk hullani mint a virágok
hervadt szirmai
mégis vártalak
vacogó csöndben megkérgesedett
reménytelenségben
– kint hó szitált –
az utcalámpa fényében
visszatükröződtek a keréknyomok
repedések keletkeztek
majd eltűntek a friss hópelyhek alatt
tudtam hogy reménytelen
mégis magamon éreztem sóhajod
kezembe kulcsolódó kezed
kinyíltak a tegnapok
új lélegzetet vett az éjszaka
szél támadt felkavarta a porózus havat
kántálásba kezdtek a fák ágai
aztán megcsörrent a telefon
annyit mondtál csak
hogy elfáradtak az angyalok